

திருச்சபை

1. திருச்சபையின் நோக்கம்
2. திருச்சபை ஆட்சிமுறை
3. திருச்சபையில் பெண்கள்

1. திருச்சபையின் நோக்கம்

இயேசு தாம் பரமேறுவதற்கு முன்பு கடைசியாகத் தம் சீஷர்களை நோக்கி இப்படிச் சொன்னார்: “பரிசுத்த ஆவி உங்களிடத்தில் வரும்போது நீங்கள் பெலனடைந்து, எருசலேமிலும், யூதேயா முழுவதிலும், சமாரியாவிலும், பூமியின் கடைசி பரியந்தமும் எனக்குச் சாட்சிகளாய் இருப்பீர்கள்” (அப்போஸ்தலர் 1:8). கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் இயேசு கிறிஸ்துவுக்குச் சாட்சிகளாய் இருக்க வேண்டியவர்கள். திருச்சபையின் நோக்கம் உலகத்தில் இயேசு கிறிஸ்துவின் சாட்சியாய் இருப்பதே. இதுவே சபையின் முதன்மையான நோக்கம்; சபையின் மற்ற செயல்பாடுகள் எல்லாம் இரண்டாம் பட்சமே.

இயேசு கிறிஸ்துவின் சாட்சியாய் இருப்பது என்றால் என்ன? அது மக்களை இயேசுவின் பக்கமாய் ஈர்க்கும் படிக்கு நமது சொல்லாலும் செயலாலும் உலகைத் தொடுவது எனலாம். அது உலகுக்கு வெளிச்சமாய் இருப்பதுமாகும். இயேசு சொன்னார் : மனுஷர் உங்கள் நற்கிரியைகளைக் கண்டு, பரலோகத்தில் இருக்கிற உங்கள் பிதாவை மகிமைப் படுத்தும் படி உங்கள் வெளிச்சம் அவர்கள் முன்பாகப் பிரகாசிக்கக் கடவது ”(மத்தேயு 5:16). உங்கள் வெளிச்சம் பிரகாசிக்கக் கடவது. அதாவது, நாம் உலகத்தில் கிறிஸ்துவின் பிரதிநிதிகளாக, தூதுவர்களாக இருக்க வேண்டியவர்கள். பவுல் “நாங்கள் கிறிஸ்துவுக்காக ஸ்தானாபதிகளாய் இருந்து . . . வேண்டிக் கொள்கிறோம்” என்று எழுதுகிறார் (2 கொரிந்தியர் 5:20). ஸ்தானாபதிகளாக, அதாவது தூதுவர்களாக நமது பணி மக்களை தேவனோடு ஒப்புரவாகச் செய்வதே.

இறுதியாக, இயேசு கிறிஸ்துவுக்குச் சாட்சியாய் இருப்பது என்றால், உலகமெங்கும் போய், மனிதர்களைச் சீஷர்களாக்குவது ஆகும். இயேசு தமது சீஷர்களிடம் “ஆகையால், நீங்கள் புறப்பட்டுப் போய், சகல ஜாதிகளையும் சீஷராக்கி, பிதா குமாரன் பரிசுத்த ஆவியின் நாமத்திலே அவர்களுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்து, நான் உங்களுக்குக் கட்டளையிட்ட யாவையும், அவர்கள் கைக்கொள்ளும் படி அவர்களுக்கு உபதேசம் பண்ணுங்கள்” என்றார் (மத்தேயு 28:19-20).

நாம் சாட்சிகளாய் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? அன்பு. இரண்டாவது பெரிய கற்பனை சொல்கிறது: உன்னிடத்தில் நீ அன்பு கூருவது போல் பிறனிடத்திலும் அன்பு கூருவாயாக (மாற்கு 12:31). விசுவாசிகளாகிய நாம் ஜீவ அப்பத்தைக் கண்டடைந்திருக்கிறோம்; நமது பிறனை நேசிப்போம் என்றால் அதை எங்கே கண்டடைவது என்று அவனுக்கும் சொல்ல விரும்புவோம்.

இயேசு நம்மைத் தம்மிடம் அழைத்து நம்மைத் தமது சபையாக மாற்றக் காரணம் நாம் போய்க் கனி கொடுப்பதற்காகவே. “நீங்கள் என்னைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை, நான் உங்களைத் தெரிந்து கொண்டேன்; நீங்கள் போய்க் கனி கொடுக்கும் படிக்கும் உங்கள் கனி நிலைத்திருக்கும் படிக்கும் நான் உங்களை ஏற்படுத்தினேன்” என்று இயேசு கூறினார் (யோவான் 15:16). இந்த இடத்தில் கனி என்பது புதிய சீஷர்களைக் குறிக்கும். இயேசு “பிதா என்னை அனுப்பினது போல நானும் உங்களை அனுப்புகிறேன்” என்றார் (யோவான் 20:21). இயேசு எதற்காக அனுப்பப்பட்டார்? அவரை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் கெட்டுப் போகாமல் நித்திய ஜீவனை அடையும் படிக்கு அவர் அனுப்பப்பட்டார் (யோவான் 3:16). எண்ணிப் பாருங்கள்! தேவன் இயேசுவை எதற்காக அனுப்பினாரோ அதே விதமாக அதே நோக்கத்திற்காக

நாமும் உலகிற்குள் அனுப்பப் படுகிறோம்! இன்றைக்கு, திருச்சபையாகிய நாம், இயேசுவின் பணியை இப்பூவுலகில் தொடரும் படியாக, மோட்சத்துக்கும் நித்திய ஜீவனுக்கும் போகும் பாதையை மக்களுக்குக் காட்டுகின்ற வெளிச்சமாக இருக்கும் படியாக நியமிக்கப் பட்டுள்ளோம்.

ஆக, திருச்சபையின் மேலான நோக்கம் வெளிச்சமானது இருளுக்குள் "எட்டித் தொடுவது போல, வெளி உலகை எட்டித் தொடுவதே எனக் காண்கிறோம். ஆனால் துக்கம் என்னவென்றால் ஒருமுறை நிறுவப் பட்டதும் பெரும்பாலான சபைகள் தங்கள் உள்ளான காரியங்களிலேயே மூழ்கி விடுகின்றன. அவை "கிளப்" போலவோ, ஒரு தனி சமுதாயமாகவோ இயங்க ஆரம்பித்து விடுகின்றன. சபையிலிருந்து தங்களுக்குக் கிடைக்கும் ஆசீர்வாதங்களைப் பற்றியே சபை மக்கள் கருத்தாய் இருக்கின்றனரே தவிர, சபை மூலம் பிறருக்குத் தாங்கள் கொடுக்க வேண்டிய ஆசீர்வாதங்களைப் பற்றிச் சற்றும் எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. சபையானது கிறிஸ்தவர்கள் வந்து ஒதுங்கக் கூடிய ஒரு பத்திரமான துறைமுகமாக இருப்பதற்காக ஏற்படுத்தப் படவில்லை. சபையானது சாட்சிகளை - அதாவது, தூதுவர்களையும், கனி கொடுப்போரையும், சீஷர்களாக்குவோரையும், மிஷனரிகளையும் ஆயத்தப் படுத்தவும் அனுப்பி வைக்கவுமே ஏற்படுத்தப் பட்டது.

இயேசு கிறிஸ்துவின் திருச்சபை சாட்சியுள்ள சபை, மிஷனரி ஊழியம் நிறைவேற்றும் சபை. ஐரோப்பாவிலே சபை எப்படி உருவானது? பவுல் என்ற பெயர் கொண்ட ஒருவர் கிரேக்க நாட்டிலுள்ள மக்கெதோனியா பகுதியில் பிலிப்பி என்ற நகருக்குச் சென்று அங்கே ஒரு சபையை நாட்டியதால் அது உருவானது (அப்போஸ்தலர் 16:9-15, 40). இந்தியாவிலே சபை எப்படி வந்தது? கிறிஸ்தவர்கள்

சுவிசேஷம் சொல்வதற்காக இந்தியா வரை பயணம் செய்ததால் வந்தது. இந்தியாவுக்குச் சென்ற முதல் மிஷனெரி அப்போஸ்தலனாகிய தோமா என்று அநேகர் சொல்கின்றனர். சீனாவிலே சபை எப்படி ஆரம்பித்தது? கொரியாவிலே? ஆப்பிரிக்காவிலே? காரணம் அதே தான் : சாட்சிகள் எழும்பி அந்நாடுகளுக்குச் சென்று சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தனர்.

உண்மை தான், திருச்சபையில் உள்ள ஒவ்வொருவரும் தூரமான இடங்களுக்குச் சென்று பிரசங்கிக்கும் படி அழைக்கப் பட வில்லை; ஒரு சிலர் மட்டுமே இவ்வித அழைப்பைப் பெறுகின்றனர். ஆனால் ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும் கிறிஸ்தவனும் தாங்கள் வாழ்கின்ற, பணி செய்கின்ற இடங்களிலே சாட்சிகளாக இருக்கும் படி அழைக்கப் பட்டவர்களே (அப்போஸ்தலர் 1:8). திருச்சபையின் முக்கிய நோக்கம் உள்ளூரில் மட்டுமல்ல, உலகத்தின் கடைசி வரையிலும் சாட்சியாகத் திகழ வேண்டியதே என்பதை சபை மக்கள் ஒவ்வொருவரும் மனதில் கொள்ள வேண்டும்.

சபையானது ஒரு சரீரத்தைப் போன்றது (1 கொரிந்தியர் 12:27). இதயத்தின் முக்கியப் பணி இரத்தத்தை ஓடச் செய்வதே; நுரையீரலின் பிரதான வேலை சுவாசிப்பதே; செவியின் முக்கிய வேலை கேட்பதே; கால்களின் தலையாய பணி நடப்பதே. ஆனால் ஒவ்வொரு உறுப்புக்கும் ஒட்டு மொத்த நோக்கம் சரீரம் உயிர் வாழவும் இயங்கவும் உதவுவதே. சபையின் ஒவ்வொரு உறுப்பினரின் வேலையும் அதுவே.

எந்தச் சபையாவது சாட்சியாக இருக்கவில்லை எனில், சமுதாயத்தை எட்டித் தொடவில்லை எனில், அது செத்துக் கொண்டிருக்கும் சபை. எந்தவொரு சபையின் ஆவிக்குரிய ஆரோக்கியத்தையும் அளப்பது, அது எத்தனை

கிறிஸ்தவர்களை ஈர்க்கிறது என்பதல்ல, எத்தனை மிஷனெரிகளை அனுப்புகிறது என்பதே.

அருட்பணி அல்லது மிஷனெரி ஊழியம் என்பது திருச்சபையின் பற்பல முக்கியமான பணிகளுள் ஒன்று மட்டுமே என்கின்றனர் சிலர். இவர்கள் திருச்சபையை ஆராதனை, ஐக்கியம், போதனை மற்றும் மிஷனெரி ஊழியம் என்னும் நான்கு கால்களைக் கொண்ட ஒரு "ஸ்டூல்" (சாய்மானமற்ற நாற்காலி அல்லது பீடம்) என்று வருணிக்கின்றனர். ஆனால் இந்த உருவகம் கிறிஸ்துவின் சபையைச் சித்தரிக்கப் போதுமானதல்ல. மிஷனெரிப் பணியானது அந்த "ஸ்டூலின்" மீது வைக்கப் பட வேண்டிய விளக்கு எனலாம்! ஒரு ஸ்டூலுக்கு மூன்று கால்களே போதும். அதாவது ஆராதனை, ஐக்கியம் மற்றும் போதனை. இந்த மூன்றும் இறுதி இலக்குகள் அல்ல; இறுதி இலக்கை அடைய உதவும் வழி வகைகள் மட்டுமே. அவை அந்த ஸ்டூலை, சபையின் மிஷனெரிப் பணியைத் தாங்கிப் பிடிக்க உதவும் ஆதாரங்கள் மட்டுமே.

ஆகவே, கிறிஸ்துவின் திருச்சபையின் முதன்மையான நோக்கம் மிஷனெரி ஊழியமே (சாட்சியாயிருப்பது, சவிசேஷப் பணி செய்வது) என்பதை நாம் மீண்டும் கூறியாக வேண்டும். வேறு விதமாகச் சொல்வதானால், மிஷனெரிப் பணி என்பது திருச்சபையின் பற்பல செயல் திட்டங்களில் ஒன்று மட்டுமல்ல; அதுவே சபையின் முழுமுதல் செயல் திட்டமாகும்.

இந்தச் சத்தியத்தை நாம் மனதில் கொள்ளும் வரை, திருச்சபை மற்றும் தனிப்பட்ட விசுவாசியின் ஊழியம் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இருக்கும். கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் பல சமயங்களில் இரண்டாம் பட்சமான காரியங்களிலேயே முழு மூச்சாய் இறங்கி நமது

நோக்கத்தையும் நாம் செல்ல வேண்டிய திசையையும் மறந்தே போய் விடுகிறோம். இந்த இரண்டாம் பட்சமான காரியங்கள் (சூழக நீதி, சுற்றுச் சூழல் பாதுகாப்பு, நல வாழ்வு, நல்ல கல்வி, பொருளாதார முன்னேற்றம் போன்றவை) எல்லாம் நல்லவை தான், முக்கியமானவை தான், கிறிஸ்தவர்கள் அவற்றில் ஈடுபாடு காட்ட வேண்டியது அவசியமும் கூடத்தான். ஆனால் இந்தக் காரியங்கள் எல்லாமே மக்களை இரட்சிப்புக்கென்று கிறிஸ்துவுக்கு நேராக வழிநடத்துதல் என்ற தலையாய நோக்கத்தோடு ஒப்பிடுகையில் இரண்டாம் தரமானவையே. ஒரு நபருக்கு இப்பூமியில் சில ஆண்டுகள் மேம்பட்ட வாழ்க்கையைக் கொடுப்பது என்பது, பரலோகில் நித்தியமான வாழ்க்கைக்கு நேராக அவனை நடத்துவதோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் மிக அற்பமானதே.

நமது கண்கள் எப்பொழுதும் சகல ஊழியங்களுக்கும் முற்று முடிவான இலக்கின் மேலேயே பதிந்திருக்க வேண்டும் : அதுதான் தேவனோடு மக்களை ஒப்புரவாக்கி அவர்களை அவரது இராஜ்யத்திற்குள் சேர்ப்பது என்பதாகும் (2 கொரிந்தியர் 5:18-20 மற்றும் குறிப்புரைகள் பார்க்க).

இயேசு இலக்கின் மேலேயே தமது கண்களைப் பதித்திருந்தார். அவர் பிரசங்கித்தார், உபதேசித்தார், குணமாக்கினார், அற்புதங்கள் செய்தார். ஆனால் இவை அனைத்தையும் அவர் செய்யக் காரணம் ஒன்றே ஒன்றுதான்: தேவனோடு மனிதர்களை ஒப்புரவாக்க. அவருடைய குணமாக்குதல்களும் அற்புதங்களும் அதோடு முடிந்து போகும் காரியங்களல்ல; அவை அவர் தேவனுடைய குமாரன் என்றும் ஆகவே மக்கள் அவருடைய வார்த்தைகளுக்குச் செவிகொடுக்க வேண்டும் என்றும் எடுத்துக் காட்டும் அடையாளங்களாகும். அவர் ஓர் அற்புதம் செய்பவராக அறியப் பட விரும்பவில்லை; ஏறக்குறைய தாம் சுகமாக்கிய அனைவரிடமுமே அதை

யாரிடமும் சொல்ல வேண்டாம் என்றுதான் கூறினார். மக்களின் ஆவிக்குரிய தேவைகளை விட்டு அவர்களது கண்கள் வேறெங்கும் திரும்பி விடக் கூடாது என்று யோசித்தார். அவர் தங்கள் கிராமத்திலேயே தங்கி, தொடர்ந்து தங்களுக்கே சுகமளித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று விரும்பிய மக்களைப் பார்த்து அவர், “நான் மற்ற ஊர்களிலும் தேவனுடைய இராஜ்யத்தைக் குறித்துப் பிரசங்கிக்க வேண்டும்; இதற்காகவே அனுப்பப் பட்டேன் ” என்றார் (லூக்கா 4:43). இயேசுவின் பிரதான பணி மனிதர்களை தேவ இராஜ்யத்திற்குள் கொண்டு வருவதே; அது அவருடைய பிரதான பணி என்றால், நமக்கும் - தனி நபர்களாகவும் சரி, திருச்சபையாகவும் சரி - அதுவே பிரதான பணியாக இருக்க வேண்டும். திருச்சபையின் நோக்கம் பற்றிக் கூற வேண்டிய இறுதியான காரியம் ஒன்றும் உண்டு: அந்தப் பணி அல்லது நோக்கம் நிறைவு பெறும் பெறும் போது இயேசு திரும்ப வருவார், உலகம் முடிவடையும். இயேசு சொன்னார்: “இராஜ்யத்தினுடைய இந்தச் சவிசேஷம் பூலோகம் எங்குமுள்ள சகல ஜாதிகளுக்கும் சாட்சியாகப் பிரசங்கிக்கப் படும், அப்போது முடிவு வரும் ” மத்தேயு (24:14).

ஒவ்வொரு மக்கள் இனத்திற்கும், மக்கள் கூட்டத்திற்கும் நாம் சவிசேஷத்தை அறிவிக்க வேண்டுமென இயேசு எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார். உலகில் இவ்வாறான பல்லாயிரம் மக்கள் இனங்கள் உண்டு. மத்தேயு 24:14 மற்றும் 28:19 இல் இவை ஜாதிகள்¹ என அழைக்கப் படுகின்றன. தங்கள் சொந்த இனத்திற்குள்ளேயே நிரந்தமான சாட்சி ஏதுமில்லாத இவ்வித இனங்கள் சுமாராக 10,000* இருக்கலாம் எனக் கணக்கிடப் பட்டுள்ளது. இப்படிப் பட்ட சந்திக்கப் படாத மக்கள் கூட்டங்களுக்குக் கிறிஸ்துவின் சவிசேஷம் எடுத்துச் செல்லப் பட உதவுவதும், ஒவ்வொரு மக்கள் கூட்டத்தின் மத்தியிலும் சாட்சியுள்ள, பல

மடங்காய்ப் பெருகக் கூடிய சபைகளை நிறுவ உதவுவதுமே ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனுக்கும் உள்ள உன்னத பணியாகும். இது நிறைவேறும் வரை திருச்சபையின் நோக்கம் நிறைவேறாது, கிறிஸ்துவும் திரும்ப வர மாட்டார்.

இந்தப் பணி எவ்வளவு பெரியது? உலக மக்கள் தொகை மிகுதியும் பெருகி விட்டதால், வரலாற்றில் முன்பு எப்போதும் இருந்ததைக் காட்டிலும் இன்று கிறிஸ்தவர் அல்லாதோர் எண்ணிக்கை மிக அதிகமாக உள்ளது. மறுபுறத்தில், இந்தப் பணியை நிறைவேற்ற முன் எப்போதும் இருந்ததைக் காட்டிலும் அதிக அளவிலான கிறிஸ்தவர்களும் இருக்கவே செய்கின்றனர். இந்தப் பணியை நிறைவேற்ற முடியும். கி.பி. 100ஆம் ஆண்டில் ஒவ்வொரு 360 கிறிஸ்தவர் அல்லாதோருக்கும் 1 சாட்சியுள்ள கிறிஸ்தவன் என்ற வீதத்தில் இருந்தனர். 1950 இல் ஒவ்வொரு 20 கிறிஸ்தவர் அல்லாதோருக்கும் 1 சாட்சியுள்ள கிறிஸ்தவன் என்ற வீதத்தில் இருந்தனர். 1996 இல் ஒவ்வொரு 7 கிறிஸ்தவர் அல்லாதோருக்கும் ஒரு கிறிஸ்தவன் என்ற அளவிலும் 2000வது ஆண்டில் 4 கிறிஸ்தவர் அல்லாதோருக்கு 1 கிறிஸ்தவர் என்ற அளவிலும் இருந்தனர். பணியை நிச்சயமாக நிறைவேற்ற முடியும்!

சுவிசேஷத்தைத் தக்க முறையில் கேட்க வாய்ப்பே பெறாத 200 கோடி மக்கள் உலகில் உண்டு. கிறிஸ்துவின் திருச்சபையின் நோக்கம் இவர்களைச் சந்திப்பதே. சில கிறிஸ்தவர்கள் மிஷனெரிகளை அனுப்புபவர்களாக - அதாவது, அவர்களுக்காக ஜெபித்து, அவர்களைப் பொருளால் தாங்கி ஆதரித்து, உற்சாகப் படுத்துபவர்களாக இருக்க அழைக்கப் படுகின்றனர். மற்றவர்களோ தாங்களே மிஷனெரிகளாகச் செல்ல அழைக்கப்படுகின்றனர். தேவனுக்கு அனுப்புபவர்களும் வேண்டும், செல்பவர்களும் வேண்டும். ஒருவன் மிஷனெரியாக அயல்நாடு செல்கிறானா, அல்லது சொந்த நாட்டில் அல்லது வீட்டில்

இருக்கிறானா என்பது கேள்வியல்ல, அவன் எங்கிருந்தாலும்
சாட்சியாக இருக்க வேண்டியவன். நாம் எங்கே ஊழியம்
செய்யும் படி அழைக்கப் பட்டிருந்தாலும் சரி,
ஒவ்வொருவரிடம் இருந்தும் அதேயளவு அர்ப்பணத்தையும்
ஒப்படைத்தலையும் இயேசு எதிர்பார்க்கிறார்.

2. திருச்சபை ஆட்சிமுறை

முக்கிய வசனங்கள்

அப்போஸ்தலர் 6:1-6 அப்போஸ்தலர்கள் மற்றும் முதலாவது உதவிக்காரர்கள் 1 கொரிந்தியர் 12:28 சபையில் ஊழியங்கள்: தேவனானவர் சபையிலே முதலாவது அப்போஸ்தலரையும், இரண்டாவது தீர்க்கதரிசிகளையும், மூன்றாவது போதகர்களையும், பின்பு ஊழியங்களையும், ஆளுகைகளையும். ஏற்படுத்தினார். எபேசியர் 2:20 சபையானது அப்போஸ்தலர் தீர்க்கதரிசிகள் என்பவர்களுடைய அஸ்திபாரத்தின் மேல் (கட்டப் பட்டிருக்கிறது;) அதற்கு இயேசு கிறிஸ்து தாமே மூலைக்கல்லாய் இருக்கிறார். எபேசியர் 4:11-13 கிறிஸ்து சபையில் சிலரை அப்போஸ்தலராகவும், சிலரைத் தீர்க்கதரிசிகளாகவும், சிலரைச் சிஷ்யர்களாகவும், சிலரை மேம்ப்பராகவும் போதகராகவும் ஏற்படுத்தினார். 1 தீமோத்தேயு 3:1-13 கண்காணியானவர்கள் (பேராயர்கள்) மற்றும் உதவிக்காரர்களின் தகுதிகள். 1 தீமோத்தேயு 5:17-20 மூப்பர்களின் பணி, ஊதியம் மற்றும் ஒழுங்கு. தீத்து 1:5-9 மூப்பர்கள் மற்றும் கண்காணியானவர்களின் தகுதிகள்.

திருச்சபை

கிரேக்க மொழியில் “சர்ச்” என்பது, ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்துக்காக “அழைக்கப் பட்ட” மக்களின் “கூடுகை” அல்லது “சபை” என்று பொருள்படும். கிறிஸ்தவத் திருச்சபையானது தேவனுடைய மக்களாய் இருக்கும்படி அவரால் “அழைக்கப் பட்ட தாகும் (1பேதுரு 2:9-10). “சபை” என்ற பதம் உள்ளூர் விசுவாசிகளின் கூடுகையையும் குறிக்கலாம், உலகனைத்திலும் உள்ள மொத்த

விசுவாசிகளின் கூட்டத்தையும் குறிக்கலாம். எங்கெல்லாம் மூன்றோ நான்கோ விசுவாசிகள் கூடி வருகிறார்களோ அங்கெல்லாம் அது உள்ளூர்ச் சபையாகும். உலகெங்கிலும் உள்ள அனைத்து விசுவாசிகளும் சேர்ந்தது உலகளாவிய, ஆவிக்குரிய திருச்சபையாகும். இயேசுவில் தங்கள் விசுவாசத்தை அறிக்கையிட்டு அவரது நாமத்தில் ஞானஸ்நானம் பெறுபவர்கள் ஒரு சபையின் அங்கங்களாவர் (1கொரிந்தியர் 12:13), ஆனால் யாரெல்லாம் உண்மை விசுவாசிகள் என்பதை தேவன் மட்டுமே அறிவார் (மத்தேயு 13:24-30, 36-43).

திருச்சபையானது அப்போஸ்தலர்கள் மற்றும் தீர்க்கதரிசிகள் போட்ட அஸ்திபாரத்தின் மேல் கட்டப் பட்டுள்ளது, அதற்கு இயேசு கிறிஸ்து தாமே பிரதான மூலைக்கல்லாய் இருக்கிறார் (மத்தேயு 16:18; 1 கொரிந்தியர் 3:11; எபேசியர் 2:19-22; 1 பேதுரு 2:4-8). அது பரிசுத்த ஆவியானவரால் தோற்றுவிக்கப் பட்டது (அப்போஸ்தலர் 2:1-4, 36-41). பரிசுத்த ஆவியானவர் சபைக்குள் வாசம் பண்ணுகிறார்; சபையானது தேவனுடைய ஆலயமாய் இருக்கிறது (1கொரிந்தியர் 3:16; எபேசியர் 2:22). வேறொரு இடத்தில், சபை “கிறிஸ்துவின் மணவாட்டி” என்றும் அழைக்கப் படுகிறது (2 கொரிந்தியர் 11:2; எபேசியர் 5:22-32; வெளிப்படுத்தல் 19:7). சபையானது “கிறிஸ்துவின் சரீரம்” எனவும் பெயர் பெறுகின்றது (ரோமர் 12:4-5; 1 கொரிந்தியர் 12:27), அதற்கு இயேசு கிறிஸ்து தாமே சிரசாய் இருக்கின்றார் (எபேசியர் 4:15-16; 5:23; கொலோசெயர் 1:18).

இயேசுவே சபைக்குத் தலைவர்களையும் தந்தார் : அப்போஸ்தலர்கள், தீர்க்கதரிசிகள், சவிசேஷகர்கள், மேய்ப்பர்கள் மற்றும் போதகர்கள் (எபேசியர் 4:11). தேவனே சபையில் பற்பல ஊழியங்களை ஏற்படுத்தினார்

(1கொரிந்தியர் 12:28), அந்த ஊழியங்களை நிறைவேற்றுவதற்கான தமது விசேஷித்த வரங்களையும், வல்லமையையும் அருளுபவர் பரிசுத்த ஆவியானவரே (1கொரிந்தியர் 12:7-11).

எனினும், வேதத்தில் உதவிக்காரர்கள், மூப்பர்கள், கண்காணியானவர்கள், சங்கங்கள் இவை பற்றியும் வாசிக்கிறோம். இவர்கள் எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து உழைப்பது எப்படி? திருச்சபையானது எவ்வாறு ஆளுகை செய்யப் படுகிறது?

வேதாகமத்தில் திருச்சபை தலைமைத்துவம்

எபேசியர் 4:11இல் பவுல் பல தரப்பட்ட தலைவர்களைப் பற்றி எழுதுகின்றார், அவர்களில் முதன்மையானவர்கள் அப்போஸ்தலர்கள். கிரேக்க மொழியில் “அபாஸ்ட்ஸ்” என்றால் “அனுப்பப் பட்டவன்” என்று பொருள். முதல் பன்னிரு அப்போஸ்தலர்களையும் இயேசுவே தெரிந்தெடுத்தார் (மாற்கு 3:13-19). அவர்கள் விசேஷமானவர்கள், இயேசுவின் ஊழியம், மரணம், உயிர்த்தெழுதல், பரமேறுதல் இவற்றைத் தங்கள் கண்ணாரக் கண்டவர்கள் (அப்போஸ்தலர் 1:21-22). பவுலும் தாம் உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவைக் கண்டார் என்பதன் அடிப்படையிலேயே தாமும் ஒரு அப்போஸ்தலனே என வாதிட்டார் (1 கொரிந்தியர் 9:1-2; 15:5-11).

இந்த அப்போஸ்தலர்கள் ஊருராகச் சென்று பல புதிய சபைகளை நாட்டினர். சபைக்குப் புதிய ஏற்பாட்டின் பெரும்பகுதியை வழங்கியவர்கள் இவர்களே, சபையில் அறுதியான அதிகாரம் பெற்றிருந்தவர்களும் இவர்களே. எனினும், வேதமானது வேறு சில மக்களையும் “அப்போஸ்தலர்கள்” என அழைக்கின்றது, அவர்கள் பர்னபா (1 கொரிந்தியர் 9:5-6), கர்த்தருடைய

சகோதரனாகிய யாக்கோபு (கலாத்தியர் 1:19), சீலா மற்றும் தீமோத்தேயு (1தெசலோனிக்கேயர் 1:1; 2:6-7) மற்றும் சிலர் (ரோமர் 16:7; வெளிப்படுத்தல் 2:2).

எபேசியர் 4:11 இல் பவுல் தரும் தலைவர்கள் பட்டியலில் இரண்டாவது வருவோர் தீர்க்கதரிசிகள். பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசனங்களைப் போலவே இவர்கள் தாங்கள் தேவனிடமிருந்து நோடியாகப் பெற்ற வார்த்தைகளை மக்களுக்கு அளித்தனர் (1கொரிந்தியர் 14:30), இதில் புத்தி சொல்லி ஊக்குவிப்பது, விசுவாசத்தில் உறுதிப் படுத்துவது, ஆறுதல் சொல்வது (அப்போஸ்தலர் 15:32; 1 கொரிந்தியர் 14:3,31), கூடவே வருங்காலத்தைப் பற்றி முன்னறிவிப்பது ஆகிய அனைத்தும் அடங்கும் (அப்போஸ்தலர் 11:28; 21:10-11). தீர்க்கதரிசனமானது 1 கொரிந்தியர் 12:8-10 இல் விசுவாசிகளுக்கு அருளப்படும் பரிசுத்த ஆவியானவரின் வரங்களுள் ஒன்றாகக் குறிப்பிடப் படுகிறது. அவர்கள் “பேசுவதை” சபையில் உள்ள மற்றவர்கள் நிதானித்து அறிய வேண்டும் என்று பவுல் கற்பித்தார் (1கொரிந்தியர் 14:29-33). ஆதித் திருச்சபையில், ஆண்களும் பெண்களுமாக இப்படிப்பட்ட தீர்க்கதரிசிகள் அநேகர் இருந்தனர் (அப்போஸ்தலர் 11:27-28; 13:1; 15:32; 21:9-10; 1 கொரிந்தியர் 11:4-5; 1 தீமோத்தேயு 4:14).

எபேசியர் 4:11இல் பவுலின் பட்டியலில் இடம் பெறும் மூன்றாவது தலைவர்கள் சுவிசேஷகர்கள். இப்பதத்தின் பொருள் “நற்செய்தியை, சுவிசேஷத்தைச் சொல்பவன். முதல் ஏழு உதவிக் காரர்களில் ஒருவனான பிலிப்பு ஒரு சுவிசேஷகன் என்றும் அழைக்கப் பட்டான் (அப்போஸ்தலர் 21:8). அவன் நற்செய்தியை, அதாவது சுவிசேஷத்தை புதிய புதிய பகுதிகளுக்கும், மக்களுக்கும் எடுத்துச் சென்றான் (அப்போஸ்தலர் 8:5-8; 8:26-40).

தீமோத்தேயு “அப்போஸ்தலன்” என அழைக்கப் பட்ட போதிலும், ஒரு சவிசேஷகனுடைய வேலையைச் செய்யும் படி கட்டளை பெற்றான் (2 தீமோத்தேயு 4:5). “மேய்ப்பர்கள்” மற்றும் “போதகர்கள்” என்போர் இறுதியாகக் குறிப்பிடப் படுகின்றனர்.

இது சபையாகிய மந்தையை மேய்க்கும், ஆலோசனை அளிக்கும், போதித்துக் கற்பிக்கும் தலைவர்களைக் குறிக்கும். சபையானது ஆதி முதலே மிஷனெரிகளை அனுப்பி வந்துள்ளது (அப்போஸ்தலர் 13:1-3; 15:22,32; 18:27), “அப்போஸ்தலன்” என்ற பதமே “அனுப்பப் பட்டவன்” என்று தான் பொருள்படும் ஆதலால் மிஷனெரிகள், அதிலும் குறிப்பாக, புதிய சபைகளை நாட்டும் மிஷனெரிகள் அப்போஸ்தலர்களே என்று சில கிறிஸ்தவர்கள் கருதுகின்றனர். ஆனால் மற்ற மிஷனெரிகள் சவிசேஷகர்களையோ அல்லது போதகர்களையோ போன்றவர்கள்; அல்லது ஒரு வேளை மிஷனெரிகள் என்பது முற்றிலும் வேறான ஒரு அலுவலைக் குறிக்கலாம் (பொதுவான தலைப்பு : திருச்சபையின் நோக்கம் — பார்க்க).

“மூப்பர்” என்ற பதம் முதன்முதலில் எருசலேம் திருச்சபையில் இருந்த தலைவர்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப் பட்டது (அப்போஸ்தலர் 11:30). அவர்களது பொறுப்பு ஒரு குறிப்பிட்ட உள்ளூர்ச் சபையை ஆளுகை செய்வதும் வழிநடத்திச் செல்வதுமாகும். தங்களது முதலாவது மிஷனெரிப் பயணத்தின் முடிவில் பவுலும் பர்னபாவும், தாங்கள் நாட்டிய ஒவ்வொரு சபைகளிலும் மூப்பர்களை ஏற்படுத்தி வைத்து விட்டுச் சென்றனர் (அப்போஸ்தலர் 14:23). எருசலேமின் சபை மூப்பர்களில் இந்த அப்போஸ்தலர்களும் அடங்குவர், பேதுரு (1பேதுரு 5:1), யோவான் (2,3 யோவான்) இருவருமே தங்களை மூப்பர்கள் என அழைத்துக் கொள்கின்றனர். எனவே

“மூப்பர்” என்ற பதம் பல்வேறு அலுவல்களை உள்ளடக்கியதாகும். மூப்பர்கள் சபையின் காரியங்களை விசாரித்து நடத்த வேண்டும் (1தீமோத்தேயு 5:17), சபையை மேய்க்கவும் கண்காணிக்கவும் வேண்டும் (அப்போஸ்தலர் 20:28-31; 1 பேதுரு 5:1-4), பிணியாளிகளுக்கு எண்ணெய் பூசி ஜெபிக்க வேண்டும் (யாக்கோபு 5:14), அதோடு சில மூப்பர்கள் போதிக்கவும் பிரசங்கிக்கவும் வேண்டும் (1தீமோத்தேயு 5:17);, பவுல் தமது பிந்தைய நிருபங்களில் “கண்காணி” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார். அதாவது “மேற்பார்ப்பவன்”. பிலிப்பியத் திருச்சபையின் கண்காணிகள் பற்றி அவர் குறிப்பிடுகிறார் (பிலிப்பியர் 1:1), கண்காணியானவர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய தகுதிகள் குறித்து 1 தீமோத்தேயு 3ஆம் அதிகாரத்திலும் தீத்து 1ஆம் அதிகாரத்திலும் எழுதுகிறார்.

அநேகக் கிறிஸ்தவ பண்டிதர்கள் “கண்காணி” மற்றும் “மூப்பர்” என்ற பதங்கள் ஒரே பதவியைக் குறிப்பவை எனக் கருதுகின்றனர். இவர்கள் “மூப்பர்” என்பது பதவியையும், “கண்காணி” என்பது மூப்பர் பதவியிலுள்ளவர்கள் செய்யும் பணி அல்லது ஊழியத்தையும் குறிப்பதாக நம்புகின்றனர். அப்போஸ்தலர் 20:178இல் பவுல் ஒரு கூட்டம் மூப்பர்களை ‘கண்காணிகள்’ என்று அழைத்துப் பேசுவதையும், 1 பேதுரு 5:1-2இல் பேதுரு மூப்பர்களைக் கண்காணிப்பு செய்யும்படி கூறுவதையும் இவர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்.

வேறு பல கிறிஸ்தவ அறிஞர்களோ ஆதித் திருச்சபையிலேயே கண்காணிகளுக்கும் மூப்பர்களுக்கும் தனித்தனி அலுவல்கள் இருந்ததாக நம்புகின்றனர். இவர்கள் தீத்து 1ஆம் அதிகாரத்தில் குற்றம் சாட்டப்படாதவன் என்று ஆரம்பித்து மூப்பர்களுக்கும் கண்காணிகளுக்கும் இருக்க

வேண்டிய தகுதிகள் பற்றி இரண்டு வெவ்வேறு பட்டியல்கள் கொடுக்கப் பட்டிருப்பதைக் காட்டுகின்றனர் (தீத்து 1:5-9 பார்க்க). இவர்கள் 1 தீமோத்தேயு 3:1-7 மற்றும் 5:17-20இல் கண்காணிகள் மற்றும் மூப்பர்கள் குறித்துத் தனித் தனியாக விவாதிக்கப் படுவதையும் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். ஒரு சில மூப்பர்கள் மட்டுமே போதிக்கக் கூடியவர்களாய் இருந்தனர் (1தீமோத்தேயு 5:17), ஆனால் எல்லாக் கண்காணிகளும் போதக சமர்த்தர்களாக இருக்க வேண்டியதிருந்தது (1 தீமோத்தேயு 3:2). இந்தக் கிறிஸ்தவர்கள், எல்லாக் கண்காணிகளுமே மூப்பர்களாக இருந்தனர், ஆனால் எல்லா மூப்பர்களும் கண்காணிகள் அல்லர் என்று கருதுகின்றனர். வேறு விதமாகச் சொன்னால் சில மூப்பர்களுக்குக் கண்காணி பதவி கொடுக்கப் பட்டது, மற்ற மூப்பர்களோ அந்தக் கண்காணிகளுக்கு உதவியாளர்களாக இருந்தனர்.

சபையில் “உதவிக்காரர்களும்” இருந்தனர் (1 தீமோத்தேயு 3:8). முதலாவது உதவிக்காரர்கள் பற்றி அப்போஸ்தலர் 6:1-இல் பார்க்கிறோம். "உதவிக்காரன்" என்றால் "ஊழியம் செய்கிறவன்". சபையில் நடைபெறும் உலகப் பிரகாரமான காரியங்களை நிர்வகிக்கவும், ஏழைகளையும் பிணியாளிகளையும் பராமரிக்கவும் உதவிக்காரர்கள் நியமிக்கப் பட்டனர். உதவிக்காரர்களுக்குரிய தகுதிகளை பவுல் 1 தீமோத்தேயு 3:8-13இல் பட்டியலிடுகிறார். அவர்கள் சபையில் நடைபெறும் வழக்கமான அன்றாட அலுவல்களையும் ஊழியங்களையும் மட்டுமே கவனித்த போதிலும் அவர்களது ஞானம் மற்றும் ஆவியானவரின் நிரப்புதல் இவற்றின் அடிப்படையிலேயே தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டனர் (அப்போஸ்தலர் 6:3). உதாரணமாக ஸ்தேவானும் (அப்போஸ்தலர் 6:5, 8-10), பிலிப்புவும் (அப்போஸ்தலர் 6:5; 8:4-8) மிகச் சிறந்த ஆவிக்குரிய ஊழியம் செய்த இரு உதவிக்காரர்கள் ஆவர். சபையின் தலைவர்களுக்கு

விசேஷித்த அதிகாரமும் பொறுப்பும் கொடுக்கப் பட்டிருந்தாலும் சபையார் அனைவருமே பிறருக்குக் கிறிஸ்துவைக் குறித்துச் சொல்ல வேண்டும், தேவைப் படும் சமயங்களில் தேவப் பணிக்குக் கரம் கொடுத்து உதவ வேண்டும் என்பதை நாம் மறந்து விடக் கூடாது.

திருச்சபை ஆளுகை

திருச்சபை வரலாற்றிலே நான்கு முக்கிய வகையான ஆளுகைகள் அல்லது ஆட்சிமுறைகள் இருந்துள்ளன. அவற்றை உண்மையில் யார் பொறுப்பில் இருக்கிறார் என்பதன் அடிப்படையில் விவரிக்கலாம். முடிவான அதிகாரம் 1) ஒரு பேராயரிடம் (கண்காணி), இவர் பல உள்ளூர்த் திருச்சபைகளை மேற்பார்ப்பார், அல்லது 2) ஒரு மூப்பர் குழுவிடம், இவர்கள் ஒரு சபையையோ, பல உள்ளூர்ச் சபைகளையோ மேற்பார்ப்பர், அல்லது 3) ஒரு போதகரிடம், இவர் தானே தனது சபையை நடத்துவார் அல்லது 4) முழுச் சபையாரும் ஒரு குழுவாகச் செயல்படுவர். இந்த நான்கு ஆட்சி வகைகளுமே புதிய ஏற்பாட்டின் பல்வேறு வசனங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை, இவை நான்குமே வேதத்தின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றுவவை எனலாம்.

ஒரு பேராயரின் கையில் அதிகாரம் உள்ள சபைகளில் கிறிஸ்தவர்கள், தாங்கள் அப்போஸ்தலர்களால் ஏற்படுத்தப் பட்ட சபை ஆட்சி முறையைத் தொடர்வதாகக் கூறுகின்றனர். அப்போஸ்தலர்கள் அநேக சபைகளையும், அச்சபைகளின் மூப்பர்களையும் கண்காணிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டனர் (அப்போஸ்தலர் 8:14-17; 14:23). "தீர்ப்புச் செய்கின்ற", "கட்டளையிடுகின்ற", "அதிகாரத்தைப்" பயன்படுத்துகின்ற அளவுக்கு இதைச் செய்தனர் (1கொரிந்தியர் 5:3; 9:1-2; 2 கொரிந்தியர் 10:1-

11; 2 தெசலோனிக்கேயர் 3:14; தீத்து 1:5). இவர்கள் தீமோத்தேயு மற்றும் தீத்து பேராயர்கள் போல் செயல்பட்டதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். இவர்கள் எபேசு மற்றும் கிரேத்தா தீவின் சபைகளை ஆளுகை செய்யும் படியாக பவுலினால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டனர் (1தீமோத்தேயு 1:3; 5:19-22; தீத்து 1:5; 3:10). எருசலேமின் சபை கமிட்டி கூட்டங்களில் (அப்போஸ்தலர் 11,15 அதிகாரங்கள்) பேதுருவும் யாக்கோபும் தலைமை வகித்ததையும், தீர்மானங்கள் செய்ததையும் இவர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். பேராயரின் அதிகாரத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டு, உள்ளூர்ச் சபைகளில் போதகர்கள், மூப்பர்கள் மற்றும் உதவிக்காரர்கள் செயல்படுவர், ஆனால் முடிவான முக்கியமான அதிகாரமோ பேராயரின் கையிலே இருக்கும்.

சபை மூப்பர்களின் கையில் எல்லா அதிகாரமும் இருக்கின்ற சபைகளைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவர்கள், அப்போஸ்தலர்கள் முதல் நூற்றாண்டு திருச்சபைக்கு மட்டுமே கொடுக்கப் பட்டனர் என்றும், மூப்பர்களால் ஆளப்படுவதே நிரந்தரமான சபை ஆட்சி முறை என்றும் நம்புகின்றனர் (அப்போஸ்தலர் 14:23; தீத்து 1:5). இவர்கள் "மூப்பர்" என்பதும் "கண்காணி" என்பதும் ஒரே பதவியைக் குறிக்கும் வெவ்வேறு பதங்கள் எனக் கருதுகின்றனர். இவ்வகை சபைகளில் சிலர் "ஆளுகின்ற மூப்பர்கள்", வேறு சிலர் "போதிக்கின்ற மூப்பர்கள்" (1தீமோத்தேயு 5:17). இவர்களுக்கு உதவியாக உதவிக்காரர்கள் குழுவும் இருக்கலாம். இச்சபைகளில் பல, ஒரு பெரிய கூட்டம் மூப்பர்கள் பல சபைகளைக் கண்காணிக்கின்ற அல்லது பல சபைகளின் மூப்பர்களும் ஒன்றாகக் கூடி தங்கள் சபைகளுக்குப் பொதுவான பிரச்சனைகளைப் பற்றிப் பேசி முடிவெடுக்கின்ற ஓர் அமைப்புக்கு உட்பட்டவை.

மூன்றாம் வகையான சபை ஆட்சிமுறையில் முழு அதிகாரமும் ஒரேயொரு மூப்பர் அல்லது போதகரின்

கையில் உள்ளது. இவ்வகை சபைகள் உள்ளூர்ச் சபைகள் தன்னாட்சி முறையைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்துபவை. உள்ளூர்ச் சபைக்கு வெளியே உள்ள யாரும் சபை மீது அதிகாரம் செலுத்த முடியாது என்பது இவர்களது கருத்து. இச்சபைகளின் போதகர் சபையை நடத்திச் செல்வதில் உதவியாக இருக்கக் கூடிய மூப்பர்கள் மற்றும் உதவிக்காரர்கள் குழு ஒன்று இருப்பினும், இறுதியான அதிகாரம் போதகருடையதே. பவுல் தமது மிஷ்னெரிப் பயணங்களை ஆங்காங்கே நிறுத்தி, வருடக் கணக்கில் ஒரு சபையில் போதித்த போது, உள்ளூர்ச் சபைகளில் அவருக்கு இருந்த அதிகாரத்தை இவ்வகை சபைகள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. பவுல் இப்படிப் பலமுறை செய்தார் (அப்போஸ்தலர் 18:11; 19:10; 20:31). தீமோத்தேயுவும் எபேசு சபையில் இவ்வகையான போதகராகவே செயல்பட்டிருக்க வேண்டும் (1தீமோத்தேயு 1:3; 4:11-14).

சபை ஆட்சி முறையின் நான்காவது வகை, உள்ளூர்ச் சபையின் அதிகாரம் அனைத்தையும் அச்சபையின் உறுப்பினர்கள் அனைவருக்கும் வழங்குகிறது. உள்ளூர்ச் சபை சுயேச்சையாகச் செயல் பட வேண்டும் என்ற மூன்றாவது வகை மக்களுடன் அக்கருத்தில் ஒன்றுபடும் இச்சபை மக்கள் விசுவாசிகள் மீது ஒரே நபர் ஆளுகை செய்வதை ஒத்துக் கொள்வதில்லை. இக்கருத்துடைய கிறிஸ்தவர்கள் சபைக்குக் கிறிஸ்து மட்டுமே தலையாய் இருக்கிறார் (கொலோசெயர் 1:18) என்றும், நாம் யாரையும் ரபீ என்றோ, பிதா என்றோ, குரு என்றோ அழைக்கக் கூடாது என கிறிஸ்து நமக்குக் கட்டளையிட்டதையும் (மத்தேயு 23:8-10) சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். எல்லா விசுவாசிகளுமே 'ஆசாரியர்கள்' தாம் (1 பேதுரு 2:9; வெளிப்படுத்தல் 5:10). தலைவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலும் (அப்போஸ்தலர் 6:3), போதிப்பதிலும் (1 கொரிந்தியர் பங்கு

பெற்றதைக் காட்டும் வேத 14:26), ஒழுங்கு நடவடிக்கையிலும் முழுச் சபையுமே வசனங்களை இக்கிறிஸ்தவர்கள் கூட்டிக் காட்டுகின்றனர் (மத்தேயு 18:17; 1 கொரிந்தியர் 5:4-5; 2 கொரிந்தியர் 2:6). ஆகவே, இச்சபைகள் முழுச் சபையையும் கூட்டி முக்கியமான எந்த விஷயத்தையும் தீர்மானிப்பதற்கு ஒட்டெடுப்பு நடத்துகின்றனர். இவ்வகை சபைகளில் பிரசங்கம் செய்யவும், போதிக்கவும் ஒரு தனிப் போதகர் இருக்கலாம், ஆனால் அவருக்குச் சபை மக்கள் மீது அதிகாரம் கிடையாது. இச்சபைகளுள் சிலவற்றுக்குத் தலைவர்கள் என்று யாரும் இருப்பதில்லை. பிரசங்கித்தல், வேதபாட வகுப்பு நடத்துதல் போன்ற பணிகளை நிறைவேற்ற அந்தந்தத் துறைகளில் வரம் உள்ள சபை மக்களே பொறுப்புகளைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றனர்.

தலைவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தல்

கண்காணிகள், மூப்பர்கள் மற்றும் உதவிக்காரர்களுக்கான தகுதிகள் 1 தீமோத்தேயு 3:1- 13; தீத்து 1:5-9; அப்போஸ்தலர் 6:1-6 இவற்றில் பட்டியலிடப் பட்டுள்ளன; ஆகவே அவற்றை நாம் இங்கே விவாதிக்கப் போவதில்லை. அவை பற்றிய கருத்துக்களை அறிய மேற்குறிப்பிட்ட வேத பகுதிகளின் குறிப்புரைகளைக் காணவும். ஆனால் இங்கே தலைவர்களை நியமிப்பது எப்படி என்ற கருத்துப் பற்றிச் சில விஷயங்களைச் சொல்லியே ஆக வேண்டும்.

அப்போஸ்தலர்களின் காலத்தில், புதிய சபைகளின் மூப்பர்கள் அப்போஸ்தலர்களாலேயோ (அப்போஸ்தலர் 14:23) அல்லது தீமோத்தேயு, தீத்து போன்ற அவர்களது உடன் ஊழியர்களாலேயோ நியமிக்கப் பட்டனர். அப்போஸ்தலர் 6:1-6 இல் குறிப்பிடப் படும் உதவிக்காரர்கள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டனர், பவுலும் பர்னபாவும் பரிசுத்த ஆவியானவரால் அவரது

தீர்க்கதரிசிகள் மூலமாகத் தெரிந்தெடுக்கப் பட்டனர் (அப்போஸ்தலர் 13:1-3).

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், துரோகியான யூதாஸின் இடம் யாருக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதை அறிய சபையானது சீட்டுக் குலுக்கிப் போட்டது (அப்போஸ்தலர் 1:23-26). ஆதி சபையானது வெவ்வேறு பதவிகள் அல்லது பணிகளுக்காக மக்களை நியமிப்பது பற்றி உபவாசித்து ஜெபித்தது, அப்படி தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவர்கள் மீது கரங்களை வைத்து ஜெபித்தது (அப்போஸ்தலர் 6:6; 13:1-3; 14:23; 1 தீமோத்தேயு 4:14; 5:22). பல சந்தர்ப்பங்களில் இப்படி குறிப்பிட்ட ஊழியத்திற்கென்று மக்களின் தலைகளில் கரம் வைத்து ஜெபித்த போது, தீர்க்கதரிசனங்களும் வெளிப்பட்டன (அப்போஸ்தலர் 13:1-3; 1 தீமோத்தேயு 1:18; 4:14).

அப்போஸ்தலர்களின் காலம் முடிந்த பிறகு, வெவ்வேறு சபைகள் வெவ்வேறு முறைகளைப் பின்பற்ற ஆரம்பித்தன. பேராயர்களால் (கண்காணி) ஆளப்படும் சபைகளில், ஒரு குறிப்பிட்ட நபர் சபைத் தலைவராக வேண்டுமெனில் அவர் அதற்கென்று விசேஷமாகப் படித்திருக்க வேண்டும். இவ்வகை சபையில் பேராயரே மற்ற புதிய தலைவர்களை, அவர்கள் தலைமீது கரங்களை வைத்து ஜெபிப்பதன் மூலம் பிரதிஷ்டை செய்வார்.

மூப்பர்கள் குழுவினால் ஆட்சி செய்யப் படும் சபைகள் பொதுவாக தலைவர்களைத் தெரிந்தெடுக்கும் விஷயத்தில் சபை மக்களுக்கு ஓரளவு பங்கு கொடுக்கின்றன, ஆனால் தலைவர்களைப் பிரதிஷ்டை செய்வது மூப்பர்களே, இவர்களும் தலைகளில் கை வைத்து ஜெபிப்பதன் மூலமே பிரதிஷ்டை செய்கின்றனர். இவர்களும் இதற்கென்று விசேஷப் படிப்பு அவசியமெனக் கருதுகின்றனர்.

ஒரு தனிப் போதகரால் ஆளப்படும் சபைகள் பொதுவாக அவராலேயே நிறுவப் பட்டவையாக இருக்கும். பொதுவாக இவர் ஏற்கனவே அதற்கென்று விசேஷமாகப் படித்திருப்பார், வேறு எங்காவது பிரதிஷ்டையும் செய்யப் பட்டிருப்பார். இவ்வகைப் போதகர்கள் தாங்களாகவே தங்களது உதவிப் போதகர்களை, அல்லது சபையை விட்டுச் செல்லும் நிலைமை ஏற்பட்டால் தங்களுக்கு அடுத்துத் தலைவர்களாக வரவிருப்போரைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றனர், ஆனால் பொதுவாக இவ்விஷயங்களில் சபையின் ஆலோசனையும் ஏற்கப் படுகிறது.

முழு சபை மக்களும் ஆட்சி புரியும் சபைகளில் பிரசங்கிப்பதற்கும், போதிப்பதற்கும் என்று ஒரு தனிப் போதகர் இருப்பார், இவரை சபைப் பொதுக் கூட்டமானது வாக்கெடுப்பின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கும்; அவர் சரிவர ஊழியம் செய்யவில்லை என்றால் அதேவிதமான வாக்கெடுப்பின் மூலமாக அவர் அகற்றவும் படலாம். இவ்வகை சபைகளில் தலைவர்கள் என யாருமே இல்லாமலும் போகலாம், சபை மக்களால் தெரிந்தெடுக்கப் படும் சாதாரண சபை மக்களே சபையின் காரியங்களை விசாரித்து நடத்துவர்.

சுருக்கம்

எந்த வகையான சபை ஆட்சிமுறை மிகச் சிறந்தது என்பது பற்றி வேதம் திட்டவட்டமாக எதுவும் கூறுவதில்லை. அப்படி திட்டவட்டமாகக் கூறியிருந்தால் ஒரு வேளை இந்த நான்கு வகையான ஆட்சி முறைகள் தோன்றவே வாய்ப்பு இருந்திருக்காது. ஒருவேளை மேற்கூறப்பட்ட நான்கு முறைகளுமே ஏற்படையவை எனலாம், கிறிஸ்தவர்கள் தத்தம் சூழ்நிலைகளுக்கு எது மிகச் சிறந்ததாகப் படுகின்றதோ அவ்வகை ஆட்சிமுறையைப்

பின்பற்றலாம். சபை ஆட்சிமுறை பற்றி நாம் என்ன நினைத்தாலும் சரி, வேறு விதமாக நினைக்கும் நமது சகோதர, சகோதரிகளை நியாயம் தீர்க்கவோ குறை சொல்லவோ கூடாது. சபைகள் தத்தமக்கே உரிய முறைகளில் ஆட்சி செய்யட்டும், அது எந்த முறையானாலும் அவற்றுக்கு இடையே ஐக்கியமும் நல்லுறவும் நீடித்து நிற்கட்டும்.

நாம் எந்த வகை தலைமைத்துவத்தை ஏற்றுக் கொண்டாலும் சில விஷயங்களை வேதம் திட்ட வட்டமாய்ப் போதிக்கிறது; சபை உறுப்பினர்கள் சபைத் தலைவர்களை மதிக்க வேண்டும் (1தெசலோனிக்கேயர் 5:12), அவர்களுக்குக் கீழடங்கவும் (1பேதுரு 5:5) அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படியவும் (எபிரெயர் 13:17) வேண்டும். தலைவர்களின் உபதேசங்களைப் பரிசோதித்துப் பார்க்கலாம், நிதானித்து அறியலாம் (அப்போஸ்தலர் 17:11; 1 கொரிந்தியர் 14:29; 1 யோவான் 4:1; வெளிப்படுத்தல் 2:2), ஆனால் தலைவர்கள் பேரில் கொண்டு வரப் படும் குற்றச் சாட்டுகளை இரண்டு அல்லது மூன்று சாட்சிகள் இல்லாத பட்சத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளவே கூடாது (1தீமோத்தேயு 5:19). இறுதியாக, தேவைப் பட்டால் நமது தலைவர்களை நமது பணத்தினால் தாங்க வேண்டும் (மத்தேயு 10:9-13; 1 கொரிந்தியர் 9:3-11; 1 தீமோத்தேயு 5:17-18).

3. திருச்சபையில் பெண்கள்

முக்கிய வசனங்கள்

நியாயாதிபதிகள் 4:4 தெபோராள். தீர்க்கதரிசியானவள், இஸ்ரவேலில் தலைமையானவள், நியாயாதிபதி.

அப்போஸ்தலர் 1:14; 2:1-4; 16-18; 21:8-9 பரிசுத்த ஆவியானவரும் தீர்க்கதரிசன வரமும் பெண்களுக்கும் உண்டு.

ரோமர் 16:1,7 பெபேயாள், உதவிக்காரி? யூனியா, அப்போஸ்தலப் பெண்? 1கொரிந்தியர் 11:3-16 (குறிப்பாக வசனம் 5) பெண்கள் ஜெபிப்பது, தீர்க்கதரிசனம் சொல்வது. 1கொரிந்தியர் 14:26-40 (குறிப்பாக வசனங்கள் 26,34,35)பெண்கள் ஆராதனையில் இடையூறு செய்வது.

கலாத்தியர் 3:26-28 ஆண்களும் பெண்களும் தேவனுக்கு முன் சமம். 1தீமோத்தேயு 2:11-15 பெண்கள் போதிக்கவோ, ஆண்கள் மீது அதிகாரம் செலுத்தவோ கூடாது. 1 தீமோத்தேயு 3:11-13 பெண்கள் சபையில் ஊழியக்காரிகள்.

திருச்சபையில் பெண்களின் பணி என்ன?

திருச்சபை வரலாறு நெடுகிலுமே பெரும்பாலும் பெண்கள் சபையை நடத்திச் செல்ல அனுமதிக்கப்படவில்லை. பிரசங்கிமார்கள், போதகர்கள், மேய்ப்பர்கள் எல்லாருமே பொதுவாக ஆண்கள் தாம். இருந்தபோதிலும் உலகின் சில பகுதிகளில் சில சந்தர்ப்பங்களில் பெண்கள் சபையை நடத்தவும், போதிக்கவும் செய்ததுண்டு. கடந்த சில நூறு ஆண்டுகளாக பிரசங்கிப்பதிலும், போதிப்பதிலும், சபைகளை நடத்துவதிலும் பெண்களின் பங்கு அதிகரித்து வருகின்றது.

இதுவும், உலகின் பல்வேறு சமுதாயங்கள் தங்கள் பெண்களுக்கு அதிக சுதந்தரத்தை அனுமதிப்பதுவும் ஒரே சமயத்தில் நடைபெற்றுள்ளன.

பெண்கள் சபையை நடத்திச் செல்வது பற்றி வேதம் கூறுவது என்ன? அது அவ்வளவு தெளிவாக இல்லை. அநேக சபைகள் பெண்களைப் பிரசங்கிக்கவோ அல்லது போதகராக இருக்கவோ அனுமதிப்பதில்லை, ஆனால் இச்சபைகளில் பெரும்பாலானவை பெண்களை மிஷனெரிகளாக அனுப்பி பிரசங்கிக்கவும் போதிக்கவும் விடுகின்றன. இதற்கு மாறாக, வேறு பல சபைகளோ பெண்களைப் போதிக்கவும் பிரசங்கிக்கவும் அனுமதிப்பதோடு, போதகர்களாகவும் பேராயர்களாகவும் கூட இருக்க விடுகின்றன.

பெண்கள் சபையில் ஜெபிப்பதும், தீர்க்கதரிசனம் சொல்வதும் கலாத்தியர் 3:28 இல் பவுல் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் ஆணென்றும் பெண்ணென்றும் இல்லை என எழுதுகின்றார். நாம் அனைவருமே தேவ கிருபை அவசியப் படுகின்ற பாவிகள் தாம். உண்மையில் கலாத்தியர் 3:28 தான், மேற்கத்திய நாடுகளில் அடிமைத் தனத்துக்கு எதிரான கிறிஸ்தவர்களின் போராட்டத்துக்கு ஆதாரமாகப் பயன்படுத்தப் பட்ட மிக முக்கியமான வசனமாகும். ஆண்களும் பெண்களும் கிறிஸ்துவில் ஒன்றுதான் என்பது அவர்கள் எல்லா விதங்களிலும் ஒத்தவர்கள் எனப் பொருள் படாது. தேவனுக்கு முன்பாக ஆண்களும் பெண்களும் சரிசமமானவர்கள், ஆனால் சபையில் அவர்களுக்கென தனித்தனிப் அதேபோல கணவனும் மனைவியும் பங்குகள் உண்டு. ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிந்திருக்க வேண்டும் என்றாலும், இல்லற வாழ்வில் அவர்களது பங்குகள் வெவ்வேறானவை (எபேசியர் 5:21-23; பொதுவான தலைப்பு: கிறிஸ்தவத் திருமணம் - பார்க்க).

இயேசுவின் சீஷர்களை வல்லமையால் தரிப்பிக்கும் படி பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று பரிசுத்த ஆவியானவர் அவர்கள் மீது இறங்கிய போது அங்கே கூடியிருந்தவர்களில் ஆண்களும் பெண்களும் இருந்தனர் என்பதை அப்போஸ்தலர் 1,2 அதிகாரங்கள் தெளிவாக்குகின்றன. கடைசி நாட்களில் நான் மாம்சமான யாவர் மேலும் என் ஆவியை ஊற்றுவேன், அப்பொழுது உங்கள் குமாரரும் உங்கள் குமாரத்திகளும் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லுவார்கள் ... என்னுடைய ஊழியக்காரர் மேலும் என்னுடைய ஊழியக்காரிகள் மேலும் என் ஆவியை ஊற்றுவேன் என்ற யோவேலின் தீர்க்கதரிசனத்தை மேற்கோள் காட்டி பேதுரு பேசினார் (யோவேல் 2:28-29; அப்போஸ்தலர் 2:16-18). பழைய ஏற்பாட்டில் ஏராளமான பெண் தீர்க்கதரிசிகள் இருந்தனர் (யாத்திராகமம் 15:20; நியாயாதிபதிகள் 4:4; 2 இராஜாக்கள் 22:14; நெகேமியா 6:14; ஏசாயா 8:3). புதிய ஏற்பாட்டில் சுவிசேஷகனாகிய பிலிப்புவுக்கு தீர்க்கதரிசனம் சொல்லக் கூடிய நான்கு குமாரத்திகள் இருந்தனர் (அப்போஸ்தலர் 21:8-9).

1 கொரிந்தியர் 12:11 இல் பவுலும், பரிசுத்த ஆவியானவர் ஆண்களுக்கு மட்டுமல்ல எல்லாருக்கும் தமது வரங்களைத் தந்தருளுவார் என்பதை ஒத்துக் கொள்கிறார். 1 கொரிந்தியர் 11:5 இல் பவுல், கொரிந்து சபையில் ஆராதனை நேரத்தில் ஜெபித்த, தீர்க்கதரிசனம் சொன்ன பெண்கள் பற்றிப் பேசுகின்றார். ஜெபம் பண்ணுகிற போதாவது, தீர்க்கதரிசனம் சொல்லுகிறபோதாவது பெண்கள் முக்காடிட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவர் சொல்வதால், பெண்கள் ஆராதனையில் ஜெபிப்பது அல்லது தீர்க்கதரிசனம் சொல்வது தகுதியானதே என்பது தெளிவாகிறது. சபை கூடுகையில் எல்லாரும் பங்கெடுக்கலாம் என்று பவுல் சொல்வது பெண்களும் எல்லாவற்றிலும் கலந்து கொள்ளலாம் என்பதையே காட்டுகிறது (1 கொரிந்தியர் 14:26).

உதவிக்காரிகளாக, உடன் ஊழியக்காரிகளாக பெண்கள் பெண்கள் சபையில் உதவிக்காரிகளாகப் பணி செய்யலாம் என்று அநேகர் நம்புகின்றனர்.

1 தீமோத்தேயு 3:8-13 இல் பவுல் ஆண்கள் மற்றும் கணவர்களைப் பற்றி எழுதுகின்றார். வசனம் 11 பெண்களைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது. அது இருவிதமான பெண்களைக் குறித்ததாக இருக்கலாம். ஆனால் அங்கே ஸ்திரீகள் என்பது "மனைவிகளைக்" குறிக்கிறதா அல்லது "உதவிக்காரிகளைக்" குறிக்கிறதா என்பது திட்டமாய்த் தெரியவில்லை. ஆனால் ரோமர் 16:1இல் பவுல் பெபேயாள் என்ற ஊழியக்காரியைப் பெரிதும் பாராட்டிப் பேசுகிறார் என்பது மட்டும் தெரிகிறது. (இங்கே "ஊழியக்காரி" என்று மொழி பெயர்க்கப் பட்டிருக்கும் கிரேக்கப் பதம் 'உதவிக்காரி' என்று பொருள் படுவது.)

ரோமர் 16:3,6,12 மற்றும் பிலிப்பியர் 4:2-3 இல் பவுல் பெண்களான வேறு அநேக "உடன் ஊழியர்களையும் குறிப்பிடுகிறார். பிரிஸ்கில்லாள் மற்றும் ஆக்கிலா என்ற தம்பதியினர் எப்பொழுதும் ஒன்றாகவே கூறப் படுகின்றனர், இவர்கள் போதனை ஊழியத்தில் இருந்ததாகத் தோன்றுகிறது (அப்போஸ்தலர் 18:18-26). அதோடு, ரோமர் 16:7 இல் பவுல் யூனியா என்று குறிப்பிடுவது ஓர் ஆணல்ல, பெண்ணே என்று பல வேத பண்டிதர்கள் கருதுகின்றனர். (அந்தக் கிரேக்கப் பெயர் ஆண்பாலாகவோ பெண்பாலாகவோ இருக்கக் கூடியது.) அது பெண்ணைக் குறிக்குமென்றால் பவுல் ஒரு பெண்ணை "அப்போஸ்தலர்" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பெண் தலைவர்கள்

பெண்கள் உதவிக்காரிகளாய் இருக்கலாம், எனினும் அவர்கள் போதகர் பதவியிலிருந்து ஒரு சபையை நடத்திச் செல்லலாமா கூடாதா என்ற கேள்வி எழுவே செய்கின்றது. இக்கேள்விக்கு வேதம் திட்டவட்டமான பதில் கொடுப்பதில்லை, விளைவாக இன்று பல்வேறு சபைகளும் பல்வேறு வழக்கங்களைக் கைக்கொள்கின்றன. பெண்கள் சபையில் பேசக் கூடாது என்றும், உபதேசம் பண்ணவும், ஆண்கள் மேல் அதிகாரம் செலுத்தவும் கூடாது என்றும் கூறும் 1 கொரிந்தியர் 14:33-35, தீமோத்தேயு 2:11-15 ஆகிய வேத பகுதிகளைப் பல கிறிஸ்தவர்கள் கட்டிக் காட்டுகின்றனர். இந்த வசனங்கள் தெளிவாய் இருப்பதால் அநேக சபைகள் பெண்கள் குழந்தைகளுக்கும், பெண்களுக்கும் மட்டும் கற்பிக்க அனுமதிக்கின்றன, ஆண்களுக்குப் போதிக்க அனுமதிப்பதில்லை. ஏறக்குறைய இச்சபைகள் அனைத்துமே சபைக் கூட்டங்களில் ஜெபிக்கவும், சாட்சி சொல்லவும் பெண்களை அனுமதிக்கின்றன. பெரும்பாலான சபைகள் பெண் மிஷனரிகள் புதிதாக நாட்டப் பட்ட சபைகளில் பிரசங்கிக்கவும், ஆண்களுக்கும் போதிக்கவும் விடுகின்றனர்.

வேறு சில கிறிஸ்தவர்கள் இதே வசனங்களை வேறு விதமாகப் பொருள் கொள்கின்றனர். இவர்கள், பெண்கள் பேசாமலிருக்க வேண்டும் என்று பவுல் கொரிந்தியருக்கு எழுதிய அதே வேளையில் பெண்கள் ஜெபிக்கும் போதும் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லும் போதும் தங்கள் தலையில் முக்காடிட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் எழுதியதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர் (1 கொரிந்தியர் 11:5). எனவே 1 கொரிந்தியர் 14:34-35 "பேசவே கூடாது" என்று கூறவில்லை; "பேசி" அல்லது "உரத்துப் பேசி" பிறருக்கு இடையூறு செய்வதைப் பற்றியே கூறுகிறது என்று இவர்கள் கூறுகின்றனர். பவுலின் காலத்தில் பெண்கள் ஆராதனை நடக்க நடக்கவே கேள்விகள் கேட்டிருப்பதும், தங்கள்

கணவர்மாரைச் சத்தம் போட்டுக் கூப்பிட்டிருப்பதும் சாத்தியமே.

அதேபோல, 1 தீமோத்தேயு 2:11-15இல் பவுல் தீமோத்தேயுவிடம் சரியானபடி போதிக்கப் படாத பெண்கள் ஆண்களிடமிருந்து அதிகாரத்தைப் பறித்துக் கொள்ளாமல், அவர்களுக்குக் கீழடங்கி இருந்து கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றே சொல்லுகிறார் என்பதாக இந்த இரண்டாம் வகை கிறிஸ்தவர்கள் நம்புகின்றனர். நன்றாகப் போதிக்கப் பட்ட, பிறருக்குப் போதிக்கும் திறன் படைத்த ஒரு பெண்ணுக்கு சபையானது அதிகாரம் கொடுக்கத் தீர்மானிக்கலாம் என்பது இவர்களின் கருத்து. பழைய ஏற்பாட்டின் நியாயாதிபதிகள் நூலில் வரும் தெபோரார், தேவ சித்தத்தின் படி யூதர்களைத் தலைமையேற்று நடத்திச் சென்ற ஒரு தீர்க்கதரிசியானவள், இதற்கு ஒரு நல்ல உதாரணம் ஆவாள் (நியாயாதிபதிகள் 4:4).

மூன்றாவது வகை கிறிஸ்தவர்களோ பவுல் எழுதியதெல்லாம் தீமோத்தேயுவுக்கும், முதலாம் நூற்றாண்டு கொரிந்திய மற்றும் எபேசிய சபைகளுக்கும் மட்டுமே பொருந்தும் என்கின்றனர். பவுலின் விதிகள் வெகுவாய் மாறிப் போன கலாச்சாரம் கொண்ட இக்காலச் சபைகளுக்குப் பொருந்தா, அது அவரது எண்ணமும் அல்ல என்று இக்கிறிஸ்தவர்கள் கருதுகின்றனர். பவுல் ஓர் அடிமையை அவன் விட்டு ஓடிவந்த எஜமானிடமே திருப்பி அனுப்பிய போதிலும் அடிமைப் பழக்கத்தை ஆதரிக்கவில்லை, ஆகவே பிலேமோன் தனது அடிமையை விடுதலை செய்து அனுப்பும் படி சொன்னார் (பிலேமோன் 17- 21) என்பதை இவர்கள் உதாரணமாகச் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். கிறிஸ்துவின் நிமித்தமாக தெய்வ பயத்தோடே ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிந்திருங்கள் என்றே பவுல் கட்டளையிட்டாரே ஒழிய பெண்கள் மட்டுமே

கீழ்ப்படிந்திருக்க வேண்டுமென்று கூறவில்லை (எபேசியர் 5:21). இயேசு கலாச்சாரத் தடைச் சுவர்களை எல்லாம் தகர்த்தெறிந்து எல்லாருக்கும் சுயாதீனத்தை அளித்தார் என்பதை இவர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். ஒரு சமுதாயம் ஏற்கனவே பெண்களுக்கு விடுதலையையும் முழு உரிமையையும் அளித்திருக்கும் பட்சத்தில், பெண்கள் சபையில் போதிப்பதைக் கண்டு அவிசுவாசிகளான ஆண்கள் இடறலடைய மாட்டார்கள். எனவே, சபையானது பெண்களுக்கும் தலைமைப் பதவிகளைக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது இவர்களது கருத்து.

ஒரே வசனங்களை மட்டும் படித்தவுடன் ஏதோ ஒன்று திட்டவட்டமாகப் புலப்படுவது போல் தோன்றினாலும், விஷயம் அவ்வளவு சுலபமானது அல்ல. நாம் என்ன தீர்மானித்தாலும் அது வேறொரு வழக்கத்தைப் பின்பற்றும் நமது சகோதர சகோதரிகளை விட்டு நம்மைப் பிரிக்க அனுமதிக்கக் கூடாது. யூதன் என்றும் கிரேக்கன் என்றும் இல்லை, அடிமை என்றும் சுயாதீனன் என்றும் இல்லை, ஆண் என்றும் பெண் என்றும் இல்லை; நீங்கள் எல்லாரும் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் ஒன்றாய் இருக்கிறீர்கள் (கலாத்தியர் 3:28).